

Γῆς. Καὶ ἐσκεπάσθησαν πάντα τὰ ὄρη τὰ ὑψηλά, τὰ ὑποκάτω παντὸς τοῦ Οὐρανοῦ.

«Δεκαπέντε πῆχας ὑψώθησαν ὑπεράνω τὰ ὕδατα, καὶ ἐσκεπάσθησαν τὰ ὄρη.

«Ἐκ πάντων τῶν ὄντων ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, πάντα ὅσα εἶχον πνοὴν ζωῆς εἰς τοὺς μυκτῆρας αὐτῶν, ἀπέθανον..... Ἐμείνε δὲ μόνον ὁ Νῶε ζῶν, καὶ ὅσα ἦσαν μετ' αὐτοῦ ἐν τῇ κιβωτῷ. Καὶ ἐκραταιοῦντο τὰ ὕδατα ἐπὶ τῆς γῆς ἑκατὸν πενήκοντα ἡμέρας.— Γεν. ζ' 17-24.

«Ἦδη ἂς ἀκούσωμεν τί ὁ κ. Ράϊτ παραθέτει, λέγων:—

«Οὐδὲν σημεῖον παγετικῶν φαινομένων ἀνεῦρον, νοτιώτερον τοῦ 56ου παραλλήλου. Βορειώτερον τούτου δὲν μετέβην, ἐξ ἄλλων ὅμως ἀποδείξεων, ἔχω πεισθῆ, ὅτι ἡ ξηρὰ ἦτο κεκαλυμμένη ὑπὸ πάγου, καθὼς τοῦτο συνέβη καὶ παρ' ἡμῖν ἔνθα σημεῖα τούτου ἀνευρέθησαν νοτιώτερον τῆς Νέας Ὑόρκης.

«Δὲν ἀνεύρομεν ἐνδείξεις ἐκτεταμένης τινὸς καθιζήσεως καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν χώραν, ὅπερ ἐπιρρίπτει νέον φῶς ἐπὶ παντὸς σημείου. Ἐν Τραπεζοῦντι, ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, εὐρέθησαν σημεῖα καταπτώσεων 700 ποδῶν. Τοῦτο δὲ δεικνύεται διὰ τῶν ἀμμοδῶν καθιζημάτων ἐπὶ τῶν λόφων.

«Εἰς τὸ κέντρον τοῦ Τουρκεστάν, τὰ ὕδατα ἔφθασαν εἰς τὸ ἀνώτατον αὐτῶν ὕψος, διότι ἀνεκαλύψαμεν ἐκεῖ καθιζήσεις ἄνω τῶν 2000 ποδῶν, ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης. Ἡ ὁτιοῦ Ρωσσία εἶναι κεκαλυμμένη διὰ τῶν αὐτῶν μελανῶν καθιζημάτων, τὰ ὅποια εὗρομεν ἐν Τουρκεστάν.

«Ἐνταῦθα ὑπάρχουσι καὶ ἕτεραι ἀκόμη ἀποδείξεις, ὅτι τὰ ὕδατα ἐκάλυψαν καὶ τὸ μέρος τοῦτο τοῦ πλανήτου. Μία ἐκ τοούτων εἶναι καὶ ἡ ὑπαρξίς ἀκόμη φωκῶν εἰς τὴν λίμνην τῆς Βαϊκάλης, ἐν Σιβηρίᾳ, 1600 πόδας ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης. Αἱ φῶκαι τὰς ὁποίας εὗρομεν εἶναι τοῦ αὐτοῦ εἶδους πρὸς τὰς τῶν ἀρκτικῶν χωρῶν, ὡς ἐπίσης τοῦ αὐτοῦ εἶδους πρὸς ἐκείνας, τὰς ὁποίας ἀνεκαλύψαμεν εἰς τὴν Κασπίαν θάλασσαν. Ἡ μόνη θεωρία τούτου εἶναι, ὅτι κατελήφθησαν ἐκεῖ, ὅποτε τὰ ὕδατα ἀπεσύροντο. Ἴσως ἡ θαυμασιωτέρα ἀνακάλυψις ἐξ ὅλων τούτων, νὰ εἶναι ἡ γενομένη εἰς τὴν πόλιν τοῦ Κιέφου ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Μιποῦρ, ἔνθα λίθινα ἐργαλεῖα ἀνευρέθησαν, πενήκοντα τρεῖς πόδας κάτωθεν τῶν μελανῶν καθιζήσεων, καταδεικνύουσα, ὅτι τὰ ὕδατα ἐπῆλθον ἐκεῖ, μετὰ τὸν αἰῶνα τοῦ Ἀνθοώπου.

«Τοῦτο μᾶς ἐνίσχυσεν ὅπως καθορίσωμεν τὸν αἰῶνα τῆς καθιζήσεως ἐκείνης, δεικνύον ἡμῖν, ὅτι ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἦλθεν ἐκεῖ, ἡ κατάπτωσις ἦτο 750 ποδῶν, ἐν Τραπεζοῦντι, τῶν ὑδάτων ὄντων ἀφ' ἐτέρου, ἄνω τῶν 2000 ποδῶν βάθους ἐν Νοτίῳ Τουρκεστάν. Τὰ ἀνευρεθέντα ἐργαλεῖα ἦσαν ὅμοια πρὸς ἐκεῖνα ἅτινα κατεσκευάζοντο ἐν Βορείῳ Ἀμερικῇ, πρὸ τῆς κατεψυγμένης περιόδου,

ὅπερ παρέχει ἡμῖν, ἰσχυρὰν βάσιν, ὅπως πιστεύσωμεν, ὅτι ἡ καθίξις ἐλάμβανε χώραν ἐκεῖ καθ' ὃν χρόνον, ἡ παγετώδης χιονοστιβάς συνέβαιnen ἐνταῦθα.

«Τῷ ὄντι, ταῦτα πάντα ἦσαν πραγματικῶς ὁ κατακλυσμός».

Γνωρίζων τὸ τέλος ἐκ τῆς ἀρχῆς, ὁ Ἰεχωβά τόσο καλῶς ἐχρονόμετρεσε τὴν εἴσοδον τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς Γῆς, ὥστε ὁ τελευταῖος ἐκ τῶν δακτυλίων, νὰ διαρραγῇ κατὰ τὸν κατάλληλον καιρὸν, ὅπως καταστρέψῃ τὸ διαφθαρέν γένος ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ Νῶε, καὶ τοιοῦτοτρόπως νὰ εἰσαχθῇ ἡ παρούσα οἰκονομία, ἡ γνωστὴ εἰς τὰς Γραφάς ὑπὸ τὸ ὄνομα, «Ὁ παρὼν πονηρὸς αἰὼν». Ἡ ἀπομάκρυνσις τοῦ ὑδατίνου περιβλήματος, ὅχι μόνον ἐπέφερε μεταλλαγὰς τῶν ὥρῶν τοῦ ἔτους, θέρους καὶ χειμῶνος, καὶ διήνοιξε τὴν ὁδὸν πρὸς τρομερὰς καταιγίδας, ἀλλὰ κατέστησε δυνατόν τὴν ὑπαρξίν τοῦ Οὐρανίου τόξου, ὅπερ ὠράθη τὸ πρῶτον μετὰ τὸν κατακλυσμόν, διότι προηγουμένως αἱ κατ' εὐθείαν προσπίπτουσαι ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, δὲν ἠδύναντο νὰ διαπεράσωσιν τὸ ὑδάτινον περίβλημα, διὰ νὰ παραχθῇ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ τόξου. (Γέν. θ' 12-17).

Καθ' ἣν ἐποχὴν ἐγράφησαν τ' ἀνωτέρω, ἀπεκόψαμεν ἀπὸ τῆς ἐφημερίδος «Ὁ Ἀμερικανὸς Ἐπιστήμων» τὴν κάτωθι συνοπτικὴν διακήρυξιν, γραφεῖσαν ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Βείλ:—

«Ο ΑΠΟΚΡΥΣΤΑΛΩΘΕΙΣ ΜΑΜΟΥΘ.

«Πρὸς τὸν ἐκδότην τοῦ «Ἀμερικανοῦ Ἐπιστήμονος»:

«Μετὰ μεγάλου ἐνδιαφέροντος ἀνέγνωσα εἰς τὴν ἐκδοσιν ὑμῶν τῆς 12ης Ἀπριλίου τὴν ἀναγγελίαν τῆς ἐσχάτως γενομένης ἀνακαλύψεως τοῦ σώματος τοῦ Μάμμουθ, ἐν πεπηγυῖα καταστάσει, ὑπὸ τοῦ Δος Χέρζ, εἰς τὰς κατεψυγμένας χώρας τῆς Ἀνατολικῆς Σιβηρίας. Ἡ ἀνακάλυψις αὕτη, μοὶ φαίνεται, εἶναι ἀνωτέρα τοῦ «Λίθου Ροζέττα» ἐν ταῖς ἀνακαλύψεσι τῆς γεωλογίας. Αὕτη παρέχει τὴν ἰσχυροτέραν μαρτυρίαν, ὑποστηρίζουσα τὴν ἀξίωσιν, ὅτι πᾶσαι αἱ παγετώδεις ἐποχαί, καὶ πάντες οἱ κατακλυσμοί, τοὺς ὁποίους ποτὲ ἡ Γῆ εἶδεν, παρήχθησαν διὰ τῆς προοδευτικῆς καὶ διαδοχικῆς ἐλαττώσεως, τῶν ἀρχικῶν γητίνων ἀερίων, ἅτινα βραδέως ἐπεσφρεύθησαν πέριξ τοῦ πλανήτου ἡμῶν, καθὼς οἱ νεφελώδεις ὑδρατμοὶ τῶν πλανητῶν Διὸς καὶ Κρόνου, περιβάλλουσι τὰ σώματα ἐκεῖνα σήμερον.

«Ἐπιτρέπατέ μοι, ὅπως ὑποβάλλω εἰσήγησίν τινα τοῖς συναδέλφοις μου γεωλόγοις, ὅτι ὑπόλοιπα τῶν γητίνων ὑδρατμῶν πιθανόν νὰ περιστράφησαν πέριξ τῆς Γῆς, ὡς συμβαίνει καὶ μὲ τὸ περίβλημα τοῦ Διὸς μέχρι ἀκόμῃ καὶ αὐτῶν τῶν ἐσχάτων γεωλογικῶν χρόνων. Οἱ τοιοῦτοι ὑδροπμοὶ δυνατόν νὰ κατέπεσαν κυρίως ἐπὶ τῶν πολικῶν χωρῶν, δυνάμει τοῦ νόμου τῆς ἐλάσσονος

ἀντιστάσεως καὶ τῆς μεΐζονος ἔλξεως, ὥς μεγάλοι δεβαίως παγετῶνες γηγενο-κοσμικῶν χιόνων. Τοιοῦτον λοιπὸν περιῶλημα, ἢ παγκόσμιος σκέπη, κατέστησε τὸ κλίμα εὐκρατον μέχρι τῶν πόλων, καὶ οὕτως παρέσχε βοσκήν εἰς τὸν Μαιμούθ, καὶ εἰς τὰ συγγενῇ πρὸς αὐτόν εἶδη τοῦ Ἀρκτικοῦ κόσμου — καθιστῶσα τὴν γῆν θερμοκήπιον, ὑπὸ θερμὴν ὀροφήν. Ἐὰν τοῦτο γείνη παραδεκτόν, δὲν δυνάμεθα νὰ θέσωμεν ὄρια εἰς τὴν σπουδαιότητα καὶ ἀποτελεσματικότητα, μεθ' ἧς οἱ παγετῶνες καταστρέφουσι κόσμον πλήρη ἀφθόνου ζωῆς. Φαίνεται ὅτι ὁ Μαιμούθ τοῦ Δος Χέρς, καθὼς καὶ πολλοὶ ἄλλοι εὐρεθέντες τεθαμμένοι ἐντὸς διαυγοῦς πάγου, μὲ τὴν χλόην ἐν τῷ στόματί του, διακηρύττει ἡμῖν ἀλάνθαστον ἀπόδειξιν θανάτου ἐν χιονώδει τάφῳ. Ἐὰν καὶ τοῦτο γείνη παραδεκτόν, ἔχομεν τὴν ἀναμφισβήτητον **πηγὴν** τῶν πεπηγυῖων **χιόνων**, παρακάμποντες τοιοτοτρόπως, εὐχαρίστως, τὸ ἀναφιλοσόφητον συμπέρασμα, συμφώνως πρὸς τὸ ὁποῖον, ἡ Γῆ ἐψύχετο συνεχῶς διὰ νὰ συντηρήσῃ τὴν χιόνα της, ἐνῶ καθὼς παρατηρῶ ἡ Γῆ ἀπέκτησε τὴν χιόνα της, καὶ ἐψυχράνθη.

«Κατὰ τὸν πυριγενῇ αἰῶνα οἱ ὠκεανοὶ ἀνῆλθον εἰς τοὺς οὐρανούς, μετ' ἀναριθμήτου ποσότητος μεταλλικῶν καὶ ὀρυκτῶν διαλύσεων, καὶ ἐὰν παραδεχθῶμεν τοὺς ὑδρατμούς τούτους σχηματιζομένους κατὰ ἐτησίαν κλίμακα, καὶ ἐπαναπίπτοντας διὰ μέσου τῶν αἰώνων κατ' ἀμεγάλας δόσεις, τινῶν ἐξ αὐτῶν καταπιπτόνων βραδέως καὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς ἐποχῆς (αἰῶνος) τοῦ ἀνθρώπου, τότε δυνάμεθα νὰ ἐξηγήσωμεν πολλὰ πράγματα σκοτεινὰ καὶ δυσεξήγητα σήμερον.

«Κατὰ τὸ 1874 ἐδημοσίευσεν τινὰς ἐκ τῶν ἰδεῶν τούτων ἐν σχήματι φυλλαδίου, καὶ τοῦτο ἐγένετο πρὸς τὸν σκοπὸν καὶ ἐπὶ τῇ ἐλπίδι, ὅπως οἱ σκεπτικοὶ τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος ἐξετάσωσιν ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα καὶ πάλιν ὀνομάζω «**Η ΘΕΩΡΙΑ ΤΟΥ ΦΛΟΙΟΥ**».

Ἰσαάκ Ν. Βέιλ.

Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Μὲ τὴν γενικὴν ταύτην ἄποψιν τῆς δημιουργίας ἐνώπιον

τῆς διανοίας ἡμῶν, ἃς στρέψωμεν ἤδη εἰς τὴν ἀφήγησιν τῆς Γενέσεως, καὶ ἃς προσπαθήσωμεν νὰ συμβιβάσωμεν τὰ πορίσματα ταῦτα, μετὰ τῶν διακηρύξεων ταύτης. Πρῶτον πάντων παρατηροῦμεν, ὅτι ἡ Δημιουργικὴ ἐβδομάς διαρεῖται εἰς τέσσαρα μέρη, (1) Δύο ἡμέραι ἢ ἐποχαί (κατὰ τὸν ἡμέτερον ὑπολογισμόν 2X7, 000—14,000 ἔτη) ἀφιερώθησαν διὰ τὴν προπαρασκευαστικὴν διὰ ταξιν τῆς Γῆς διὰ τὴν ἔμψυχον ζωὴν. (2) Αἱ δύο ἐπόμεναι ἡμέραι, ἢ ἐποχαί (κατὰ τὸν ἡμέτερον ὑπολογισμόν ἄλλαι 2X7000—14,000 ἔτη ἀκόμη) ἀφιερώθησαν ὅπως ἀναφανῇ ἡ βλάστησις, καὶ αἱ κατώτεραι μορφαί τῆς ζωῆς—τὰ ὀστράκια—ἰχθεῖς—κλπ., καὶ ἡ κατάθεσις τοῦ ἀσβεστολίθου, ἀνθρακος, καὶ ἄλλων μετάλλων. (3) Αἱ ἀκόλουθοι δύο ἐποχικαὶ ἡμέραι (κατὰ τὸν ἡμέτερον ὑπολογισμόν ἄλλαι δύο 2X7000—14,000 ἔτη) ἐξέφερον εἰς φῶς ζῶντα κτίσματα κινούμενα — ἐν τῇ θαλάσῃ καὶ ἐν τῇ ξηρᾷ—βλάστησιν, κλπ., ἀκόμη περισσότερον προοδευτικά, καὶ πάντα προπαρασκευαστικά διὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ ἀνθρώπου, τῆς ἐπιγείου εἰκόνος τοῦ Δημιουργοῦ Του, «ἐστεφανωμένου μὲ δόξαν καὶ τιμὴν», ὅπως εἶναι ὁ Βασιλεὺς τῆς γῆς. (4) Ἡ δημιουργία τοῦ ἀνθρώπου, τὸ τελικὸν ἔργον, ἐπῆλθε κατὰ τὸ τέλος τῆς ἑκτῆς ἡμέρας, ἢ ἐποχῆς, καὶ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἐβδόμης, καθὼς εἶναι γεγραμμένον, — «Τὴν ἐβδόμην ἡμέραν ὁ Θεὸς κατέπαυσεν ἀπὸ τῶν ἔργων Αὐτοῦ, τὰ ὅποια ἔκαμε καὶ ἀνεπαύθη».

ΔΥΟ ΠΙΣΤΑΙ ΜΑΡΤΥΡΙΑΙ.

Ὁ καθηγητὴς Σίλλιμαν διακηρύττει:—

«Πᾶς μέγας χαρακτήρ ἐν τῇ κατασκευῇ τοῦ πλανήτου ἡμῶν, ἀνταποκρίνεται πρὸς τὴν τάξιν τῶν γεγονότων, ὡς ταῦτα ἀναγράφονται ἐν τῇ Ἱερᾷ ἱστορίᾳ.... Ἡ ἱστορία αὕτη (ἡ Γραφή) προμηθεύει ἐκθεσιν τῶν γεγονότων, ἐξ ἴσου σπουδαίαν διὰ τὴν φιλοσοφίαν καὶ διὰ τὴν θρησκείαν. Εὐρίσκομεν δὲ ἐν αὐτῇ τῷ πλανήτῃ ἡμῶν τὴν ἀπόδειξιν ὅτι ἡ (Γραφικὴ) ἀφήγησις εἶναι ἀληθής».

Ἄναφερόμενος εἰς τὴν ἐν τῇ Γενέσει ἐκθεσιν τῆς Δημιουργίας, ὁ καθηγητὴς Δάνα διακηρύττει:—

«Ἐν τῇ ἀλληλουχίᾳ ταύτῃ, παρατηροῦμεν, οὐχὶ ἀπλῶς τάξιν τῶν γεγονότων, ὁμοίαν πρὸς τὴν ἐξαγομένην ἐκ τῆς ἐπιστήμης, ἀλλ' ὑπάρχει σύστημα ἐν τῇ διατάξει αὐτῶν, καὶ τῇ μακρὰν ἐξικνουμένη προφητεία, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ φιλοσοφία δὲν δύναται νὰ φθάσῃ, ὅσον καὶ ἂν εἶναι καλῶς πεπληροφορημένη».

Περαιτέρω δὲ προσθέτει:—

«Οὐδεμία ἀνθρωπίνη διάνοια ὑπῆρξε μάρτυς τῶν γεγονότων τούτων, οὐδεμία δὲ τοιαύτη διάνοια κατὰ τὴν ἀρχαίαν ἐποχὴν τοῦ κόσμου, ἡδύνατο νὰ ἐπινοήσῃ τοιοῦτον σχέδιον, εἰ μὴ ἦτο πεποικισμένη δι' ὑπερανθρώπου νοημοσύνης, ἢ νὰ θέσῃ τὴν δημιουργίαν τοῦ ἡλίου, τῆς πηγῆς τοῦ φωτός διὰ τὴν Γῆν, τοσοῦτον χρόνον μετὰ τὴν δημιουργίαν τοῦ φωτός, δηλαδὴ κατὰ τὴν τετάρτην ἡμέραν, καὶ ὅπερ ἐξ ἴσου μοναδικόν, μετὰ τῆς δημιουργίας τῶν φυτῶν καὶ τῆς τῶν ζώων, ὁπότε ἦτο τόσον ἀναγκαῖος δι' ἀμφοτέρω ταῦτα, οὐδεὶς δὲ θὰ ἡδύνατο νὰ φθάσῃ εἰς τὰ βάθη τῆς φιλοσοφίας, τῆς ἐκτιθεμένης ἐν ὁλοκλήρῳ τῷ σχεδίῳ».

Ἡ ΠΡΩΤΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗ ΗΜΕΡΑ.

**«Καὶ Πνεῦμα Θεοῦ ἐφέρετο ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν ὑδάτων
Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Γενηθήτω φῶς. Καὶ ἐγένετο φῶς».**

Τὸ εἶδος καὶ ἡ φυσικὴ αἰτία τοῦ φωτός ἀτελῶς εἰσέτι κατανοεῖται.—οὐδεμιᾶς εἰσέτι ἱκανοποιητικῆς λύσεως δοθείσης ἐπὶ τοῦ ἐρωτήματος· Τὶ εἶναι φῶς; Γνωρίζομεν ἐν τούτους, ὅτι τοῦτο εἶνε τὸ πρῶτον οὐσιῶδες στοιχεῖον ἐν ὅλῃ τῇ φύσει, καὶ δὲν ἐκπλητόμεθα εὐρίσκοντες, τοῦτο, πρῶτον ἐν τῇ Θεῷ διατάξει, ὁπότεν ὁ καιρὸς ἔφθασε δ' ὅ τὴν Θεῖαν ἐνέργειαν, ὅπως ἐργασθῇ ἐπὶ τῆς ἀμόρφου καὶ ἐρήμου Γῆς, καὶ προπαρασκευάσῃ ταύτην διὰ τὸν ἄνθρωπον. Ἡ φύσις τῆς Θεῖας ἐνεργείας καταδεικνύεται διὰ τῆς λέξεως «ἐφέρετο», ἥτις φαίνεται νὰ ἔχῃ τὴν ἔννοιαν, τῆς ζωοποι-

ήδεως, πιθανόν νὰ ἦσαν ἠλεκτρικαὶ ἐνέργειαι καὶ φῶτα, καθὼς τὸ θόρυον δέλας, ἢ τὸ θόρυον φῶς. Ἡ πιθανὸν ἢ ἐνέργεια νὰ κατεβίβασε τινὰς ἐκ τῶν ὑπερόγκων ὑδατίνων καὶ μεταλλικῶν δακτυλίων, καὶ τοιοῦτοτρόπως τὸ φῶς καὶ τὸ σκότος, ἡμέρα καὶ νύξ, νὰ ἐγένοντο εὐδιάκριτα, καίτοι οὔτε ἀστέρες, οὔτε σελήνη, οὔτε ἥλιος, ἦσαν ἔστω καὶ εἰς τὸν ἐλάχιστον βαθμὸν εὐδιάκριτα διὰ μέσου τῶν βαρέων δακτυλίων, ἢ σπαργάνων, οἵτινες ἀκόμη περιεκύκλουν τὴν Γῆν.

«Ἐσπέρας καὶ πρωΐ — Ἡμέρα πρώτη. «Καθὼς συμβαίνει μὲ τὰς Ἑβραϊκὰς ἡλιακὰς ἡμέρας, τὸ αὐτὸ ἐπίσης συμβαίνει καὶ μὲ τὰς ἐποχικὰς ταύτας ἡμέρας, τῆς ἐσπέρας ἐρχομένης πρώτης, καὶ βαθμιαίως ἐκπληρούσης τὴν Θεῖαν Βουλὴν τελείως, ὁπότε ἄλλη τις ἡμέρα ἐξ ἐπτὰ χιλιάδων ἐτῶν, προσωρισμένη δι' ἕτερον ἔργον, θὰ ἤρχιζε μετὰ σκότους, καὶ θὰ προῦχώρει πρὸς τὴν τελειότητα. Ἡ περίοδος αὕτη ἢ ἡμέρα καλεῖται ἐπιστημονικῶς Ἀζωϊκὴ περίοδος, ἄνευ ζωῆς.

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗ ΕΠΟΧΙΚΗ ΗΜΕΡΑ

«Καὶ εἶπεν ὁ Θεός, Γενηθήτω στερέωμα [ἀτμόσφαιρα] ἀναμύδον τῶν ὑδάτων, καὶ ἃς διαχωρίζη ὕδατα ἀπὸ ὑδάτων. Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸ στερέωμα καὶ διεχώρησε τὰ ὕδατα τὰ ὑποκάτωθεν τοῦ στερεώματος, ἀπὸ τῶν ὑδάτων, τῶν ἐπάνωθεν τοῦ στερεώματος. Καὶ ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς τὸ στερέωμα [ἐκταδὴν ἢ ἀτμόσφαιραν] οὐρανόν».

Ἡ ἐξ ἐπτὰ χιλιάδων ἐτῶν δευτέρα ἐποχικὴ ἡμέρα, εἶχε τελείως διατεθῇ διὰ τὴν παραγωγὴν ἀτμοσφαίρας. Αὕτη βεβαίως ἀνεπτύχθη κατὰ τελείως φυσικὸν τρόπον, καθὼς καὶ τὰ πλεῖστα τῶν θαυμασίων ἔργων τοῦ Θεοῦ, καίτοι οὐδὲν ἐξ αὐτῶν ἦτο κατώτερον τῆς νοημοσύνης, διατάξεως καὶ δημιουργίας Αὐτοῦ. Ἡ πῶσις τοῦ ἐξ ὕδατος καὶ μετάλλων «δακτυλίου» ἥτις ἐπέτρεψεν εἰς τὸ φῶς ὅπως διεισδύσῃ μέχρι τῆς Γῆς, κατὰ τὴν πρώτην ἐποχικὴν ἡμέραν, πλησιάσαντος τὴν ἐτι θερμὴν Γῆν, καὶ τὰς ζεοῦσας καὶ ἐξατμιζομένας ἐπιφανείας τῶν ὑδάτων, θὰ παρήγαγε διάφορα ἀέρια, τὰ ὅποια ὑψωθέντα θὰ ἀπετέλεσαν στρῶμά τι, ἢ στερέωμα, ἢ ἀτμόσφαιραν, πέριξ τῆς Γῆς, ἥτις προσπαθεῖ νὰ κρατήσῃ τὰ ὑπόλοιπα ὕδατα τῶν «δακτυλίων» μακρὰν τῆς Γῆς. Καὶ ἡ «ἡμέρα» αὕτη ἐπίσης, καθὼς αἱ Γραφαὶ δεικνύουσιν, ἀνήκει εἰς τὴν ἀζωϊκὴν, ἢ ἄνευ ζωῆς περίοδον, τῆς γεωλογίας ὅμως ἀντιτιθεμένης εἰς τοῦτο, καὶ ἀξιούσης, ὅτι οἱ εἰς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀνήκοντες δράχοι, δεικνύουσιν ἰχνη σκολήκων, καὶ ἄπειρον πληθὺν μικροσκοπικῶν ὀστρακίων — ἰχθύων, τὰ λείψανα τῶν ὁποίων παρατηροῦνται εἰς τὰς μεγάλας κοίτας τοῦ ἀσβεστολίθου. Οὗτοι ὀνομάζουσιν τὴν περίοδον ταύτην Παλαιοζωϊκὴν περίοδον τῆς πρώτης ζω-

ῆς — τὴν Σιλουριανὴν περίοδον. Τοῦτο δὲν εἶναι ἐν διαφωνίᾳ πρὸς τὴν Γραφικὴν ἀφήγησιν, ἣτις ἀπλῶς παραβλέπει τὰ κατωτέρω ταῦτα εἶδη τῆς ζωῆς.

Ἐσπέρα καὶ πρωῒα — ἡμέρα δευτέρα — ἐτελείωσε μετὰ τῆς τελείας ἐκπληρώσεως τῆς Θείας προθέσεως, σχετικῶς πρὸς ταύτην, τὴν διαχώρισιν τῶν νεφελῶν, καὶ ἀτμῶν, κλπ. ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῶν ὑδάτων, δι' ἀτμοσφαίρας.

Η ΤΡΙΤΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗ ΕΠΟΧΙΚΗ ΗΜΕΡΑ.

«Καὶ εἶπεν ὁ Θεός, Ἄς δυναχθῶσι τὰ ὕδατα τὰ ὑποκάτω τοῦ οὐρανοῦ εἰς τόπον ἓνα, καὶ ἃς φανῇ ἡ ξηρά. Καὶ ἔγεινεν οὕτω. Καὶ ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς τὴν ξηρὰν, γῆν, καὶ τὸ δύναγμα τῶν ὑδάτων ἐκάλεσε θαλάσσης. Καὶ εἶδεν ὁ Θεός ὅτι ἦτο καλόν. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός, Ἄς βλαστήσῃ ἡ Γῆ χλωρόν χόρτον, χόρτον κάμνοντα σπόρον, καὶ δένδρον κάρπιμον, κάμνον καρπὸν κατὰ τὸ εἶδος αὐτοῦ, τοῦ ὁποίου τὸ σπέρμα νὰ εἶναι ἐν αὐτῷ ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ ἔγεινεν οὕτω».

Ἡ γεωλογία τελείως ἐπιβεβαιοῖ τὴν ἀφήγησιν ταύτην. Αὕτη μᾶς ὑποδεικνύει, ὅτι, καθὼς ὁ φλοιὸς τῆς Γῆς ἐψύγη, τὸ βάρος τῶν ὑδάτων ἔτεινεν ὅπως ρυτιδῶση καὶ κάμψη αὐτήν — τινὰ μέρη ἐπιέσθησαν, καὶ ἀπετέλεσαν τὰ βάθη τῶν θαλασσῶν, ἄλλα δὲ ὑψωθέντα, ἀπετέλεσαν τὰς σειράς τῶν ὀρέων — ὄχι αἰφνιδίως, ἀλλὰ βαθμιαίως, τῆς μιᾶς σειρᾶς ἀκολουθούσης τὴν ἑτέραν. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι πᾶσαι αὗται αἱ μεταλλαγαὶ ἔλαβον χώραν κατὰ τὰ ἐπτὰ χιλιάδας ἔτη τῆς τρίτης ταύτης ἐποχικῆς ἡμέρας, ἀλλ' ὅτι μᾶλλον παρέστη μάρτυς τῆς ἐνάρξεως τοῦ ἀναγκαίου ἔργου, ὡς προπαρασκευαστικοῦ, διὰ τὴν ἑναρξιν τῆς βλαστήσεως. Διότι προφανῶς ἡ γεωλογία εἶναι ὀρθή, ἀξιούσα, ὅτι μεγάλαι μεταλλαγαὶ τοῦ εἶδους τούτου ἀνάγονται συγκριτικῶς εἰς προσφάτους χρονολογίας. Ἀκόμη καὶ ἐντὸς μιᾶς ἑκατονταετηρίδος, ἔχομεν μικρὰ παραδείγματα τῆς δυνάμεως ταύτης, δὲν θέλομεν δὲ ἐκπλαγῇ εἰς τὰ ἐπερχόμενα ὀλίγα ἔτη παρὰσχῶσιν ἡμῖν, μεγαλητέρους φυσικοὺς παροξυσμούς, διότι εὐρισκόμεθα εἰς ἑτέραν μεταβατικὴν περίοδον — τὴν ἀρχὴν τοῦ Χιλιετοῦς αἰῶνος, καθ' ὃν μεταλλασσόμεναι συνθῆκαι εἶναι ἀναγκαῖαι.

Καθόσον τὰ ὕδατα ἀπεστραγγίζοντο εἰς τὰς θαλάσσας, ἡ βλάστησις, ἀνεφαίνετο — ἐκάστη κατὰ τὸ εἶδος αὐτῆς, ἢ τὴν τάξιν αὐτῆς, μετὰ τοῦ σπόρου ἐν ἑαυτῇ διὰ νὰ ἀναπαραγάγῃ τὰ ἴδια ἐαυτῆς εἶδη μόνον. Ὁ ὅρος οὗτος εἶναι τόσον σταθερῶς ὀρισμένος ὑπὸ τῶν Νόμων τοῦ Δημιουργοῦ, ὥστε καίτοι ἡ φυτοκομία δύναται, νὰ ἐπιτελέσῃ καὶ ἐπιτελεῖ πολλά, ὅπως παραγάγῃ ποικιλίαν ἐν τῇ τελειότητι, ἐν τούτοις δὲν δύναται νὰ μεταβάλῃ τὸ εἶδος. Αἱ διάφοροι οἰκογένειαι τῶν φυτῶν δὲν δύνανται νὰ ἐνωθῶσι καὶ

νὰ συγχωνευθῶσι περισσότερον, παρ' ὅσον δύνανται αἱ διάφοροι οἰκογένειαι τῶν ζώων. Τοῦτο φανερῶνει σκοπόν — ὅχι μόνον Δημιουργικὸν ἀλλὰ καὶ νοητικὸν τοιοῦτον.

Ἡ γεωλογία συμφωνεῖ, ὅτι ἡ βλάστησις προηγήθη τῶν ἀνωτέρων μορφῶν τῆς ἐμψύχου ζωῆς. Συμφωνεῖ ἐπίσης, ὅτι κατὰ τὴν πρῶτον ταύτην περίοδον, ἡ βλάστησις ἦτο εἰς ἄκρον εὐρωστος — ὅτι τὰ βρύα καὶ αἱ ἄμπελοι ἠῦξανον ἀπείρως εὐρύτερον καὶ περισσότερον ταχέως, ἢ σήμερον, διότι ἡ ἀτμόσφαιρα ἦτο ἐξόχως πλήρης ἀνθρακικῶν καὶ νιτρογόνων ἀερίων — τόση ἀφθονία ἐκ τούτων ὑπῆρχεν, ὥστε ἀναπνέοντα ὄντα δὲν θὰ ἠδύναντο τότε νὰ εὐδοκιμήσωσιν. Φυτὰ, ἅπανα σήμερον αὐξάνουσιν ὀλίγας σπιθαμὰς ἢ πόδας, ἀκόμη καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Ἰσημερινόν, τότε, ἔφθανον εἰς ὕψος τεσσαράκοντα μέτροι ὀγδοήκοντα ποδῶν, καὶ συχνάκις δύο ἢ τρεῖς πόδας κατὰ τὴν διάμετρον, καθὼς τοῦτο δεικνύεται ὑπὸ λειψάνων ὀρυκτῶν. Ὑπὸ τὰς συνθήκας, αἵτινες ὡς γνωστὸν τότε ὑφίσταντο, ὅχι μόνον ἡ αὕξησις των θὰ ἦτο πελωρία, ἀλλ' ἐπίσης δυνατόν νὰ ὑπῆρξε καὶ ταχεῖα λίαν.

Οἱ γεωλόγοι ἀξιοῦσιν ὅτι κατὰ τὴν περίοδον ἐκείνην, διεμορφώθησαν αἱ κοῖται τῶν ἀνθρώκων, φυτὰ καὶ βρύα, ἔχοντα μεγάλην κλίσιν πρὸς τὰ ἀέρια τοῦ ἀνθρακικοῦ ὀξέως, ἀπερρόφησαν ἐν ἑαυτοῖς τὸν ἀνθρακα, σχηματίσαντα τὰς κοίτας τῶν ἀνθρώκων, καὶ προπαρασκευάσαντα οὕτως τὰ παρόντα ἀνθρακικά κοιτάσματα, ἐνῶ ταῦτοχρόνως ἐξεκαθάρισαν τὴν ἀτμόσφαιραν διὰ τὴν ἔμψυχον ζωὴν τῶν μεταγενεστέρων ἐποχικῶν ἡμερῶν. Οἱ μεγάλοι ἐκεῖνοι βαλτώδεις ποάνθρακες, καὶ βρυώδεις κοῖται, ἀφ' ἑτέρου, ἐκαλύφθησαν ὑπὸ ἄμμου, πηλοῦ κλπ., συμπαρεσύρθησαν διὰ μεγαλητέρων ἀνυψωμάτων καὶ καταπιέσεων, τῆς ἐπιφανείας τῆς Γῆς, διὰ παλιρροῶν κυμάτων, καὶ ὑπὸ ἄλλων καταπεσόντων δακτυλίων τῶν ὑδάτων τῶν ἄνωθεν τοῦ στερεώματος. Πραγματικῶς, ἡ ἰδία πορεία πολλάκις ἐπανελήφθη ἐπίσης, διότι εὐρίσκομεν ἀνθρακοφόρους κοίτας τὴν μίαν ὑπεράνω τῆς ἄλλης μετὰ διαφόρων στρωμάτων πηλοῦ, ἄμμου, ἀσβεστολίθου κλπ. ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν.

Ἐσπέρα καὶ πρωῒα, ἡ τρίτη ἐξ ἐπτὰ χιλιάδων ἐτῶν ἐποχικὴ ἡμέρα, ἐξεπλήρωσε τὸ μέρος αὐτῆς, προπαρασκευάζουσα τὸν κόσμον, συμφώνως πρὸς τὸ Θεῖον σχέδιον. Εἰς τὴν γεωλογίαν αὕτη ὀνομάζεται ἀνθρακοφόρος ἐποχή, ἔνεκα τῶν καθιζημάτων αὐτῆς ἀνθρακος, ἐλαίου, κλπ.

Η ΤΕΤΑΡΤΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗ ΕΠΟΧΙΚΗ ΗΜΕΡΑ.

«Καὶ εἶπεν ὁ Θεός, Ἄς γείνωδιν φῶδῃνες ἐν τῷ στερεώματι [ἐκτάθει ἢ ἀτμοσφαίρᾳ] τοῦ οὐρανοῦ, διὰ νὰ διαχωρίζωσι τὴν ἡμέραν ἀπὸ τῆς νυκτός, καὶ ἃς εἶναι διὰ ὄψεϊα καὶ καιροὺς καὶ ἡμέρας καὶ ἐνιαυτούς, καὶ ἃς εἶναι διὰ φῶδῃνες ἐν τῷ

στερεώματι τοῦ οὐρανοῦ διὰ νὰ φέγγωσιν ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ ἔγει-
νεν οὕτω. Καὶ ἔκαμεν [ἢ ἐνήργησεν, ὥστε νὰ φέγγῃ — διάφο-
ρος λέξις ἥτις δὲν δημαίνει ἐδημιουργῆσεν] ὁ Θεὸς τοὺς δύο
φωστῆρας τοὺς μεγάλους, τὸν φωστῆρα τὸν μέγαν διὰ νὰ ἐξου-
διάζῃ ἐπὶ τῆς ἡμέρας [διὰ νὰ δεικνύῃ τὸν χρόνον τῆς ἡμέρας]
καὶ τὸν φωστῆρα τὸν μικρότερον διὰ νὰ ἐξουδιάζῃ ἐπὶ τῆς
νυκτός. Καὶ τοὺς ἀστέρας».

Τὸ προῖόν τοῦ ἔργου μιᾶς ἐποχικῆς ἡμέρας μετεφέρετο εἰς
τὴν ἀκόλουθον, καὶ εὐρισκόμεθα ἐν τῷ δικαίῳ ἐὰν ὑποθέσωμεν ὅτι
τὸ φῶς τῆς πρώτης ἡμέρας, ἔγινε ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον διακρι-
τικώτερον, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἐπομένων δύο, καθόσον οἱ
ἀλλεπάλληλοι δακτύλιοι κατήρχοντο ἐκ τῶν ὑδάτων τῶν ἄνωθεν
τοῦ στερεώματος εἰς τὰ ὕδατα τὰ ὑποκάτωθεν αὐτοῦ, ἕως ὅτου
κατὰ τὴν τετάρτην ἐποχικὴν ἡμέραν ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη καὶ οἱ
ἀστέρες καθωράθησαν, — ὅχι τόσον καθαρῶς ὅπως σήμερον ὅπου
εἶναι ἡ ἡμέρα διαυγής, μετὰ τὸν κατακλυσμὸν τοῦ Νῶε — ὁπό-
τε κατέπεσεν ὁ τελευταῖος «δακτύλιος»· ἀλλὰ καθαρῶς διακρινό-
μενος ἐν τούτοις, διὰ μέσου τοῦ διαυγοῦς καταπετάσματος τῶν
ὑδάτων, ὅπως συμβαίνει σήμερον ἐν ὁμιχλώδει ἡμέρα ἢ νυκτί.
Ὁ ἥλιος, ἡ σελήνη καὶ οἱ ἀστέρες, ἐπὶ μακρὸν ἐφώτιζον ἐπὶ τοῦ
ἀπωτέρου καταπετάσματος τῆς Γῆς, ἀλλ' ἤδη ὁ καιρὸς ἔφθασεν,
καθ' ὃν ἔδει νὰ ὁραθῶσι τὰ φῶτα ταῦτα ἐν τῷ στερεώματι, καὶ
αἱ ἡμέραι — προηγουμένως σημειούμεναι ὑπὸ ἀμαυροῦς, ὑποφαί-
ου φωτός, τοιούτου φωτός, τὸ ὁποῖον παρατηροῦμεν κατὰ τινας
βροχερὰς ἡμέρας, ὁπότε ὁ ἥλιος, ἡ σελήνη καὶ οἱ ἀστέρες εἶναι
ἀόρατοι ἔνεκα τῶν νεφελῶν—ἔπρεπε νὰ γείνωσιν ἐπὶ μᾶλλον δια-
κριτικώτεροι, οὕτως ὥστε ἡ τροχιά τῆς ἡμέρας νὰ σημειοῖ διὰ τῆς ἐ-
αυτῆς πορείας τὸν χρόνον διὰ τε τὸν ἄνθρωπον, καὶ τὰ ζῶα, ὅταν
ταῦτα θὰ ἐδημιουργοῦντο, καὶ ἐν τῷ μεταξὺ νὰ ἀρχίσῃ νὰ πληροῖ ὁ-
ξυγόνου τὴν ἀτμόσφαιραν, προπαρασκευάζουσα ταύτην διὰ ἀνα-
πνέοντα ζῶα. Βραδύτερον κατὰ τὴν ἰδίαν ἐξ ἑπτὰ χιλιάδων ἐτῶν
ἡμέραν, ἡ σελήνη καὶ οἱ ἀστέρες ἐπίσης ἀνεφάνησαν — ὅπως ἐπη-
ρεάσωσι τὰς παλιρροίας, καὶ ἐτοιμασθῶσιν ὅπως σημειῶσι τὸν
χρόνον τῆς νυκτός, χάριν τῆς εὐκολίας τοῦ ἀνθρώπου.

Δὲν πρέπει νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ἡ ἀνάπτυξις τῆς φυτικῆς ζωῆς
ἔπαυσε κατὰ τὴν τετάρτην ἡμέραν, ἀλλὰ μᾶλλον ὅτι προώδευσεν
— τῆς αὐξανούσης ἐπιρροῆς τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης χρησι-
μευούσης, ὅπως ἀναφανῶσι καὶ ἄλλα εἶδη χλόης, θάμνων καὶ
δένδρων. Ἡ γεωλογία δεικνύει ἐπίσης προόδους κατὰ τὴν περιο-
δὸν ταύτην — ἔντομα, κοχλίας, καρκίνους, κλπ. Ὅσα ἰχθύων
καὶ φολίδες (λέπια) ἀνευρέθησαν ἐντὸς ἀνθρακικῶν κοιτασμάτων,
ἐπίσης· ἀλλὰ τοῦτο δὲν διαταράσσει τὴν τάξιν, διότι προφανῶς ἡ
διαμόρφωσις τῶν κοιτασμάτων τῶν ἀνθρώπων ἐξηκολούθησε καὶ
μετὰ τὴν τρίτην ἡμέραν — εἰσελθοῦσα οὕτως εἰς τὴν περίοδον

τῶν ἑρπετῶν. Ἡ «ἡμέρα» αὕτη ἀνταποκρίνεται λίαν στενῶς, πρὸς ἐκείνην τὴν ὁποίαν ἡ Γεωλογία ὀνομάζει «τριάδα» ἢ Τριαδικὴν περίοδον. Ἐσπέρα καὶ πρωΐα — Τετάρτη ἡμέρα ἐξ ἑπτὰ χιλιάδων ἑτῶν, ἢ 28,000 ἔτη ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ ἔργου τούτου — συμπεριλαμβανομένου, καὶ παραστάντος μάρτυρος μεγάλων προόδων προπαρασκευαστικῶν ἐπὶ τῆς Γῆς διὰ τὸν ἄνθρωπον.

Η ΠΕΜΠΤΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗ ΕΠΟΧΙΚΗ ΗΜΕΡΑ.

«Καὶ εἶπεν ὁ Θεός, Ἄς γενήδωδι τὰ ὕδατα ἐν ἀφθονία νηκτὰ ἔμψυχα, καὶ πετεινὰ πετόμενα ἐπάνωθεν τῆς Γῆς κατὰ τὸ ὁστερέωμα τοῦ οὐρανοῦ. Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεός τὰ κῆτι τὰ μεγάλα, καὶ πᾶν ἔμψυχον κινούμενον, τὰ ὁποῖα ἐγέννησαν ἐν ἀφθονία τὰ ὕδατα, κατὰ τὸ Εἶδος αὐτῶν, καὶ πᾶν πετεινὸν πετρωτὸν κατὰ τὸ Εἶδος αὐτοῦ. Καὶ εἶδεν ὁ Θεός ὅτι ἦτο καλόν».

Πῶς οἱ θερμοὶ ὠκεανοὶ τῆς Γῆς ἐγέννησαν ζῶντα κτίσματα, ἀπὸ τῆς μεδούσης (ζωόφυτος) μέχρι τῶν κητῶν, δύναται νὰ ἐξαχθῇ ἐκ τῆς ἀφθονίας, τῆς ζωῆς τῆς ὑφισταμένης εἰς τὰς θερμὰς νοτίους θαλάσσας σήμερον. Ἑρπετὰ ζῶντα ἐν μέρει ἐν τῇ ὕδατι καὶ ἐν μέρει ἐπὶ τῆς ξηρᾶς (ἀμφίβια) ἀνήκουσιν ἐπίσης εἰς τὴν περίοδον ταύτην, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁποίας, αἱ παροῦσαι ἡπειροὶ καὶ νῆσοι, βαθμιαίως ἀνεφάνησαν, καὶ κατεκάθισαν πάλιν, ὅτε μὲν κατακλυζόμεναι, ὑπὸ μεγάλων ἢ μικρῶν δακτυλίων καταπιπτόντων, ὅτε δὲ παρασυρόμεναι ὑπὸ τῶν παλιρροιῶν. Δὲν εἶναι παράδοξον ὅτι λείψανα ὀστρακίων, κλπ. εὑρέθησαν εἰς τὰ ὑψηλότερα ὄρη. Καὶ δὲν εἶναι παράδοξον ὅτι αἱ εὐρεῖαι ἀσβεστολιθικαὶ κοιτὰ εἰς πάντα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, καλοῦνται συχνάκις «κοιμητήρια ὀστράκων», διότι σύγκεινται σχεδὸν ἀποκλειστικῶς ἐκ μαζῶν ὀστράκων. Ὅποια πελωρία παραγωγή θὰ ἔλαβε χώραν ἐκεῖ, ὁπότε τὰ ἀναρίθμητα τρισεκατομμύρια τῶν μικρῶν ὑπάρξεων ἐγεννήθησαν, καὶ ἀποθανόντα, ἐγκατέλιπον ἀλληλοδιαδόχως τὰ μικρὰ αὐτῶν ὀστρακα! Ἀναγινώσκομεν ὅτι — ὁ Θεός ηὐλόγησε ταῦτα, ἵνα πολλαπλασιασθῶσιν. Ναί, ἀκόμη καὶ μία τοιαύτη μικρὰ ὑπαρξίς, τὸσον βραχείας διαρκείας εἶναι εὐνοια, εὐλογία.

Ἄς μὴ ζητῶμεν περισσότερον, παρ' ὅσον ἡ ἔκθεσις τῆς Γραφῆς ζητεῖ. Ἡ Γραφή δὲν ὑποστηρίζει τὸ γεγονός ὅτι ὁ Θεός ἐδημιούργησε κειχωρισμένως καὶ ἀτομικῶς τὰς μυριάδας τῶν εἰδῶν, τῶν ἰχθύων καὶ τῶν ἑρπετῶν, ἀλλ' ἀπλῶς ὅτι ἡ Θεία ἐπιρροή, ἢ πνεῦμα, ἐφέρετο ἐπ' αὐτῶν, καὶ κατὰ Θείαν πρόθεσιν, ἢ **θάλασσο** ἐξέφερε τὰ κτίσματα ἐκεῖνα τῶν διαφόρων εἰδῶν. Ὁ τρόπος τῆς δημιουργίας δὲν ἀναφέρεται — πιθανὸν ἓν εἶδος, ὑπὸ διαφόρους συνθήκας νὰ ἀνεπτύχθῃ εἰς ἕτερον, ἢ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἀρχικοῦ πρωτοπλάσματος διάφοροι τάξεις κτισμάτων πιθανόν νὰ ἀνεπτύχθησαν ὑπὸ διαφόρους συνθήκας. Οὐδεὶς γνωρίζει, καὶ δὲν εἶ-

ναι σοφὸν νὰ δογματίζωμεν. Δὲν ἐναπόκειται εἰς ἡμᾶς νὰ διαφιλονικήσωμεν, ἐὰν τὸ πρωτόπλασμα τῆς παλαιοζωϊκῆς μιξώδους ὕλης, προῆλθε εἰς ὑπαρξιν, διὰ χημικῆς τινὸς ἐνεργείας τῶν μεγάλως μεταλλοποιημένων ὑδάτων τῶν θαλασσῶν ἐκείνων. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀξιοῦμεν εἶναι ὅτι τὰ πάντα προῆλθον ὡς ἀποτέλεσμα τῆς Θείας Βουλῆς καὶ προδιατάξεως, καὶ συνεπῶς ἦσαν Θεῖα κτίσματα, ἀσχέτως πρὸς τὰ χρησιμευθέντα μέσα, καὶ τρόπους. Καὶ ἀξιοῦμεν ἐπίσης ὅτι ταῦτα καταδείκνυνται ὑπὸ τῶν γεγονότων τῆς φύσεως ὅχι ὀλιγότερον, παρ' ὅσον καὶ ὑπὸ τῶν λόγων τῆς Γενέσεως, — ὅτι ὅπωςδήποτε καὶ ἐὰν τὰ κτίσματα τῆς θαλάσσης παρήχθησαν, ταῦτα ἐγεννήθησαν εἰς ἣν κατάστασιν ἕκαστον εὐρίσκεται, κατὰ τὸ εἶδος αὐτοῦ — ἔνθα τὰ διάφορα εἶδη δὲν δύνανται νὰ ἐξαλειφθῶσιν.

Ἡ ἡμέρα αὕτη, ἡ ἐποχὴ, ἀνταποκρίνεται ἀκριβῶς πρὸς τὸν αἰῶνα τῶν ἐρπετῶν τῶν ἐπιστημόνων. Ἑσπέρα καὶ πρωία — Ἡμέρα πέμπτη — 35,000 ἔτη ἀπὸ τῆς ἐνάρεξως τοῦ ἔργου τῆς διατάξεως τῆς Γῆς, ὅπως γείνη κατοικία καὶ βασιλεία τοῦ ἀνθρώπου.

Η ΕΚΤΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗ ΕΠΟΧΙΚΗ ΗΜΕΡΑ.

«Καὶ εἶπεν ὁ Θεός, Ἄς γεννήσῃ ἡ Γῆ ζῶα ἔμψυχα κατὰ τὸ εἶδος αὐτῶν, — κτήνη καὶ ἐρπετὰ καὶ ζῶα τῆς γῆς κατὰ τὸ εἶδος αὐτῶν. Καὶ ἔγεινεν οὕτω. Καὶ ἔκαμεν ὁ Θεός τὰ ζῶα τῆς γῆς κατὰ τὸ εἶδος αὐτῶν, καὶ τὰ κτήνη κατὰ τὸ εἶδος αὐτῶν, καὶ πᾶν ἐρπετὸν κατὰ τὸ εἶδος αὐτοῦ. Καὶ εἶδεν ὁ Θεός ὅτι ἦτο καλόν».

Κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον, τὰ πράγματα τῆς Γῆς εἶχον ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον διευθετηθῇ, ὁ φλοιὸς ἦτο παχύτερος κατὰ ἑκατοντάδας ποδῶν ἐξ ἄμμου καὶ πηλοῦ καὶ ὀστράκων καὶ ἄνθρακος καὶ διὰ διαφόρων ἄλλων μετάλλων ἀναμεμιγμένων, ὅτε μὲν διὰ τῆς καταρρεύσεως βράχων, καταρρεόντων ἐκ τῶν σεισμῶν, ὅτε δὲ ἐκ τῶν «δακτυλίων», οἵτινες ποτὲ περιεκύκλουν τὴν Γῆν, ἄλλοτε δὲ, ἐκ τῶν ζωϊκῶν καὶ φυτικῶν καταθεμάτων. Ἐκτὸς δὲ τούτου, καὶ αὕτη ἡ Γῆ εἶχε ψυγῇ μεγάλως κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν 35,000 ἐκείνων ἐτῶν. Ἀρκετὴ ἤδη ἐπιφάνεια τῆς Γῆς ἦτο ἄνωθεν τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, καὶ καλῶς ἀπεξηραμμένη διὰ τῶν ὀροσειρῶν, καὶ τῶν κοιλάδων, ὥστε νὰ εἶναι ἕτοιμος διὰ τὰ κατώτερα ζῶα, ἅτινα ἐνταῦθα διαιροῦνται εἰς τρεῖς κατηγορίας· (1) γήινα ἐρπετά, ψυχρόαιμα, ἀναπνέοντα κτίσματα, — σαῦραι, ὄφεις, κλπ. (2) θηρία τῆς ξηρᾶς, ἢ ἄγρια θηρία, ὡς διαφέροντα τῶν κατοικιδίων ζώων, εἰδικῶς προορισθέντων, ὅπως ὧσιν σύντροφοι τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἀναφερόμενα ἐνταῦθα (3) ὡς κτήνη. Ὁ ἀῆρ ἐπίσης κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ἐκαθαρίσθη ἐκ τῶν ἀκαταλλήλων στοιχείων δι' ἀναπνέοντα ζῶα, ἀπορροφηθέντα ἐξ αὐτοῦ ὑπὸ

τῶν φυτῶν τῆς ἀνθρακοφόρου περιόδου, εὐθὺς ὡς οἱ πολυάριθμοι ὑδράνθρακες ἀπερροφήθησαν ὑπὸ τῶν ὠκεανῶν, διὰ τῶν μικροσκοπικῶν ὀστράκων, ὅπερ πάλιν ὑπῆρξε προπαρασκευαστικὸν διὰ τὴν γέννησιν τῶν θαλασσίων ἀναπνεόντων κτισμάτων.

Καὶ ἐνταῦθα πάλιν οὐδεμία ἀνάγκη παρίσταται, ὅπως ἐρίσωμεν, ἄνευ λόγου, μετὰ τῶν θιασωτῶν τῆς Ἑξελίξεως. Παραδεχόμεθα, ὅτι, ἐὰν ὁ Θεὸς ἐξέλεγε θὰ ἠδύνατο νὰ παραγάγῃ πάντα τὰ εἶδη τῆς φυσικῆς ζωῆς, διὰ τῆς ἀναπτύξεως καὶ παραγωγῆς τοῦ ἐνὸς ἐκ τοῦ ἄλλου, ἢ θὰ ἠδύνατο νὰ ἀναπτύξῃ ἕκαστον εἶδος χωριστά ἐκ τῆς ἀρχικῆς πρωτοζώου ὕλης. Δὲν γνωρίζομεν ποίαν μέθοδον υἱοθέτησεν, διότι τὸ τοιοῦτον δὲν ἀποκαλύπτεται οὔτε εἰς τὰς Γραφὰς οὔτε εἰς τοὺς βράχους. Ἐν τούτοις ὅμως καθαρῶς ἀποκαλύπτεται, ὅτι οἷονδῆποτε τρόπον, μετεχειρίσθη ὁ Θεὸς διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τούτου, Οὗτος **καθώρισε** τὰ εἶδη τῶν ζώων, ἕκαστον «κατὰ τὸ εἶδος αὐτοῦ», καὶ κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε ἡ ἐπιτηδειότης τοῦ ἀνθρωπίνου νοός, δὲν ἐπέτυχεν, εἰς τὰς προσπάθειάς του, ὅπως βοηθήσῃ τὰ ζῶα νὰ μεταλλαγῶσιν. Ἐνταῦθα λοιπὸν παρατηροῦμεν τὴν σφραγίδα τοῦ νοητικοῦ Δημιουργοῦ ἐπὶ τοῦ ἔργου τῶν χειρῶν Αὐτοῦ. Διότι ἐὰν «ἡ Φύσις» ἢ «τυφλή τις δύναμις» ἦτο ὁ δημιουργός, θὰ παρατηρούσαμεν ἀκόμη ταύτην ἐργαζομένην τυφλῶς, ἄλλοτε μὲν ἐξελίσσουσεν, ἄλλοτε δὲ παλινδρομοῦσαν, καὶ δὲν θὰ ἐβλέπομεν τοιαύτην σταθερότητα εἰδῶν, καθὼς παρατηροῦμεν ταῦτα πάντα πέριξ ἡμῶν ἐν τῇ φύσει.

Δυνάμεθα λογικῶς νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ἀκριβῶς κατὰ τὸ τέλος τῆς ἑκτῆς ἐποχικῆς ἡμέρας ὁ Θεὸς ἐδημιούργησε τὸν ἄνθρωπον. Διότι ἡ δημιουργία τοῦ ἀνθρώπου ἦτο ἡ τελευταία, σαφῶς διακηρυττομένου, ὅτι ὁ Θεὸς **ἐπέρανε** τὸ δημιουργικὸν Αὐτοῦ ἔργον, ὅχι κατὰ τὴν ἑκτὴν, ἀλλὰ «κατὰ τὴν ἐβδόμην ἡμέραν», — τῆς διαιρέσεως τοῦ ἀνθρώπου εἰς δύο πρόσωπα, δύο φύλλα, οὔσης προφανῶς, τῆς τελευταίας Αὐτοῦ πράξεως.

«Καὶ εἶπεν ὁ Θεός, Ἄς κάμωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμῶν, καθ' ὁμοίωσιν ἡμῶν, καὶ ὥς ἐξουδιάζῃ ἐπὶ τῶν ἰχθύων τῆς θαλάσσης, καὶ ἐπὶ τῶν πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἐπὶ τῶν κτηνῶν, καὶ ἐπὶ πάσης τῆς γῆς. Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα Αὐτοῦ, κατ' εἰκόνα Θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν, ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν αὐτούς, καὶ νύλόγησεν αὐτούς ὁ Θεός, καὶ εἶπεν πρὸς αὐτοὺς ὁ Θεός, Αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε, καὶ γεμίσατε τὴν γῆν, καὶ κυριεύσατε αὐτήν, καὶ ἐξουδιάζετε ἐπὶ τῶν ἰχθύων τῆς θαλάσσης, καὶ ἐπὶ τῶν πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἐπὶ παντὸς ζώου κινουμένου ἐπὶ τῆς γῆς».

Ἐκθέσαντες οὕτω τὰς ἀνωτέρω παρατηρήσεις ἡμῶν, ὅτι ἡ Γραφικὴ γλῶσσα, δὲν ἀπορρίπτει τὴν πιθανότητα τῶν φυτῶν, ζώων τῆς ξηρᾶς, καὶ ζώων τῆς θαλάσσης, ὡς ἀναπτυχθέντων ἢ ἐξελιχθέντων κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον, εἰς τὰ διάφορα αὐτῶν εἶδη,